

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: V. S., narozený dne X
bytem L. 128, V. B.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUOK 39179/2017, ve věci
bodového hodnocení řidiče,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUOK 39179/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín.

Shodu s prvopisem potvrzuje M Ch.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUOK 39179/2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 1. 2017, č. j. SMOL/027615/2017/OARMV/DPD/Bat, kterým správní orgán I. stupně podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námitky žalobce a potvrdil provedené záznamy bodů.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení. Konkrétně namítal:

a) ignorování předložených důkazů a odlišnou rozhodovací praxi odvolacích orgánů. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014, ze kterého vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či podobnými znaky postupovat a rozhodovat stejně, a měl za to, že odlišným postupem dvou různých odvolacích orgánů je narušována rovnost účastníků před zákonem;

b) nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Žalobce namítal, že žalovaný neposuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, ač tento postup požadoval v odvolání. Žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí z oznámení Policie ČR o tom, že byl spáchán přestupek; toto oznámení podle žalobce není dostatečným důkazem a žalovaný měl povinnost jej srovnat s pokutovým blokem.

Žalobce dále namítal, že pokutové bloky ze dne 18. 11. 2016 a 5. 12. 2015 obsahují chybnou právní kvalifikaci, rozhodující orgán nebyl věcně příslušný, není z nich seznatelné místo spáchání přestupku. Pokutové bloky tak nebyly způsobilými podklady pro záznam bodů, protože na nich nebyl dostatečně popsán přestupek, nebylo z nich zřejmé, kdy a kde došlo ke spáchání přestupku, údaje na bloku byly nečitelné, nebylo možné z nich zjistit okolnosti daného případu - přestupky proto nebyly vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. K jednotlivým námitkám se vyjádřil takto:

ad a) rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nelze akceptovat jako důkaz, protože se jedná o rozhodnutí vydaná za zcela odlišných podmínek, ač v podobných řízeních. Jedná se o individuální správní akty, které nejsou pro správní orgány vedoucí řízení v jiných věcech závazné;

ad b) vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí přísluší správnímu orgánu, nikoli účastníkovi řízení. Zápis bodů do karty řidiče se provádí na základě pravomocných rozhodnutí, u kterých se uplatňuje presumpce správnosti veřejnoprávního aktu. Jejich právní vady tak samy o sobě nezakládají neplatnost právního aktu. Pokud žalobce namítá nezákonnost jednotlivých rozhodnutí, měl proti nim brojit prostřednictvím řádných a mimořádných opravných prostředků. Teprve poté, co by bylo podkladové rozhodnutí zrušeno, mohlo by dojít k výmazu zapsaných bodů v kartě řidiče.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Žalobci bylo dne 5. 12. 2016 doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 22. 11. 2016, č. j. SMOL/261290/2016/OARMV/ER/Vys, proti kterému žalobce brojl námitkami.
5. Správní orgán I. stupně rozhodnutím o námitkách ze dne 1. 2. 2017, č. j. SMOL/027615/2017/OARMV/DPD/Bat, námitky žalobce proti provedenému záznamu 2 bodů ke dni 18. 11. 2016 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, 7 bodů ke dni 29. 12. 2015 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a 3 bodů ke dni 5. 12. 2015 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v registru řidičů zamítl a provedené záznamy potvrdil.
6. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojl odvoláním, ve kterém namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a uvedl konkrétní vady pokutových bloků ze dne 18. 11. 2016 a 5. 12. 2015. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

E. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
9. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
ad a) ignorování předložených důkazů a odlišná rozhodovací praxe odvolacích orgánů
10. K námitce ignorování předložených důkazů žalovaným krajský soud konstatuje, že v odvolání žalobce ani v jeho doplnění dle obsahu správního spisu nebyly žádné důkazní prostředky navrženy ani předloženy, tato žalobní námitka se tak mýlí s obsahem správního spisu.

11. K námitce porušení zásady legitimního očekávání vznesené poprvé až v žalobě uvádí krajský soud následující: Zásada ochrany legitimního očekávání, jejímž atributem je rovněž zásada ochrany očekávání jednotnosti v rozhodování správních orgánů, je formulována v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), tak, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se lze stěží dovolávat odkazem na tři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě. Tato zásada tak byla žalobcem nesprávně aplikována. Je však pravdou, že postup, na který žalobce v souvislosti s těmito rozhodnutími poukazuje, a sice povinnost správních orgánů nevycházet v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o spáchání přestupků, nebyl v tomto případě dodržen (viz dále).

ad b) nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů

12. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn namítat tuto skutečnost, přestože námitku neuplatnil v řízení před správním orgánem I. stupně, ale až v odvolacím řízení. Otázkou, zda se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v kartě řidiče zohledňuje koncentrace řízení, se zabýval již Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, vyslovil, že „v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004“. Krajskému soudu tak nic nebránilo přezkoumat námitku, která byla poprvé uplatněna až v odvolacím řízení.
13. Krajský soud dále posoudil, zda bylo oznámení Policie ČR dostatečným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, ve kterém je uveden tento právní názor: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů“. Citované závěry upřesnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, ve kterém třetí senát vyslovil, že závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 5 As 39/2010 nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Podle třetího senátu „je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení“.
14. Krajský soud s ohledem na shora vyslovené právní závěry zkoumal, jak žalobce formuloval odvolací námitky, zda byly pouze obecné, či z nich vyplývaly i konkrétní skutečnosti. Krajský soud zjistil, že v nyní posuzované věci žalobce v odvolání ze dne 18. 2. 2017,

doplněném dne 4. 3. 2017, zpochybnil způsobilost jednotlivých podkladů (rozhodnutí, na základě kterých byly zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče). Žalobce uvedl, že záznam bodů nemůže být potvrzen na základě oznámení o uložení blokové pokuty, ale pouze „na základě detailního posouzení jednotlivých pokutových bloků a rozhodnutí, k nimž se předmětná oznámení vztahují“. Tím nebyla argumentace žalobce vyčerpána, protože dále popsal bloky ze dne 18. 11. 2016 a 5. 12. 2015 a vysvětlil, jaké konkrétní vady v nich shledal. Lze shrnout, že pokud žalobce tvrdil, že oznámení policie není způsobilým podkladem pro záznam bodů a konkretizoval vady pokutových bloků, měl žalovaný povinnost vyžádat si tyto pokutové bloky a zkoumat, zda byly způsobilým podkladem pro záznam bodů do karty řidiče, či učinit přezkoumatelnou úvahu o tom, proč si bloky nevyžádá.

15. Žalovaný vypořádal odvolací námitky žalobce toliko s odůvodněním, že do vydání napadeného rozhodnutí nebylo žalovanému doručeno žádné rozhodnutí, kterým by byly pokutové bloky zrušeny, že nepřezkoumával správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci a že záznamy bodů byly zaznamenány na základě způsobilých podkladů. Takové odůvodnění není podle krajského soudu s ohledem na výše vyslovené dostatečné.
16. Krajský soud pro úplnost uvádí, že žalovaný skutečně nebyl oprávněn v tomto řízení přezkoumat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, ale toliko způsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů. Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde totiž jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Tuto úvahu ale nemohl žalovaný učinit, pokud si v řízení neobstaral napadené pokutové bloky. Pokud měl žalovaný za to, že konkrétní vady, které žalobce v odvolání namítal, neměly na způsobilost bloku být podkladem pro záznam vliv, měl tuto úvahu učinit v rámci odůvodnění.
17. Argumentace žalovaného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 2. 2017, č. j. 65 A 56/2015-56, není v rozhodované věci případná. Ze jmenovaného rozsudku vyplývá, že si správní orgány opatřily – na rozdíl od posuzované věci – předmětné pokutové bloky. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci také vyslovil, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok (v případě, že oznámení Policie ČR o přestupku obsahuje potřebné náležitosti), nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. Vzhledem k tomu, že žalobce v nyní posuzované věci namítal konkrétní vady pokutových bloků, důvodné pochybnosti zde existovaly. Krajský soud proto opakuje shora vyslovený závěr, že měl-li žalovaný za to, že lze tyto pochybnosti vyvrátit bez vyžádání pokutových bloků, bylo jeho povinností se touto skutečností v napadeném rozhodnutí zabývat.
18. Ze shora uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že žalobní námitka b) je důvodná.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

19. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí pro výše popsané vady řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 12 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a za odkladný účinek 1 000 Kč, 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), sestávající z odměny za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále z náhrady hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 17. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu